

ZÁMEK

Martina Mouseová

ZÁMEK

Martina Mouseová

Děj i postavy tohoto příběhu, s výjimkou
všeobecně známých událostí a osobností, jsou
smyšlené.

(1) PÁD

Realitní makléř rychle sebral podepsané smlouvy ze stolu a hned je uklízel do šanonu.

„Proč s tím tak spěchá? A proč je tak nervózní?“ proběhlo Terezii hlavou, ale důvodem makléřovy nervozity se teď skutečně zabývat nechtěla. Teď si chtěla užít tuto neobvyklou, povznášející i vzrušující chvíli. Jak často se člověku v životě stane, že kupuje nemovitost? A zvláště tak výjimečnou nemovitost.

Terezie se znovu zahleděla do své verze kupní smlouvy. Ten text četla snad stokrát a teď se na něj už nemohla soustředit. Před očima se jí míhala jen jednotlivá slova.

... kupující ... Ing. Terezie Jakoubková ... katastrální území číslo ... obec Přímoměřice ... číslo popisné 1 ... zastavěná plocha a nádvoří, jejíž součástí je stavba ... nemovitá kulturní památka ...

„Jak je ta terminologie strohá,“ říkala si, „terminologie, která tak nádhernou budovu dokáže popsat jako zastavěnou plochu a nádvoří, jejíž součástí je stavba. Ale ta stavba je zámek. Krásný barokní zámek, jehož základy byly položeny už ve 14. století. Zámek, který má dvě křídla, téměř třicet pokojů, taneční sál i vlastní kapli. Zámek, který stojí uprostřed kouzelného parku. Zámek, který jsem právě koupila!“

Terezii se při té myšlence zamotala hlava. Byl to tak zvláštní pocit, tak zvláštní chvíle. Chtěla si ten pocit dál užívat, ale makléř na ni nervózně hleděl.

„Je tam nějaký problém?“ zeptal se rychle, jeho nervozita viditelně stoupla a na čele se mu objevily krupěje potu.

„Ne, všechno je v pořádku.“

Terezie se musela přimět k tomu, aby se vrátila do reality.

„Teď na nějaké snění není čas, to si nechám až na chvíli, kdy budu sama. A tenhle uspěchaný nervóza by mě stejně snít nenechal.“

Terezie zavřela desky se smlouvou a vstala od stolu.

„Moc vám děkuji za spolupráci,“ podávala makléři ruku.

Na jeho tváři byla patrná veliká úleva a okamžitě nasadil profesionální úsměv.

„Také děkuji za spolupráci a doufám, že budete spokojená. Pokud byste ještě něco potřebovala, neváhejte se na mě obrátit.“

Pak proběhlo několik formálních frází a za pár minut byla Terezie na cestě domů. Stále v sobě tlumila tu obrovskou radost, která ji úplně zaplavovala. Chtěla si ten pocit pořádně užít, ale řízení auta hustým pražským provozem určitě nebyla ta správná chvíle. Konečně byla doma. Tedy, byla v bytě na pražském sídlišti, který už víc než rok obývala. Pocit domova tady ale neměla.

Slavnostně položila kupní smlouvu na stolek v obývacím pokoji. Přinesla si drahé šampaňské, které si pro tuto příležitost koupila, a skleničku.

„Jedna lahev na oslavu takového kupu? To musím brzy napravit. Musím udělat pořádnou oslavu, ať každý ví, že jsem zámecká paní.“ Terezie se rozesmála, „jak krásně to zní! Zámecká paní!“

Nalila si šampaňské a pozvedla skleničku směrem ke kupní smlouvě.

„Připíjím na svůj zámek! Připíjím na zámeckou paní Terezii!“

Napila se a šampaňské ji příjemně polechtalo na patře. Pohodlně se usadila do křesla a zavřela oči.

„Kdyby mi tohle někdo řekl před rokem, považovala bych to za špatný vtip. Před rokem bych si nemohla koupit ani zahradní domek.“

Poslední dva roky převrátily život Terezie Jakoubkové úplně naruby. Život, který byl do té doby dokonalý.

Terezie vystudovala vysokou ekonomickou a po škole nastoupila do banky. Krásná mladá inženýrka brzy postoupila na místo osobní bankérky. Spravovala milionové účty úspěšných podnikatelů, právníků a lékařů. K jejím klientům také patřili známí sportovci, herci a zpěváci. Byla to moc pěkná práce, jestli se to vůbec za práci dalo považovat. K hlavním pracovním úkolům krásné bankovní úřednice totiž patřila účast na různých večírcích, ochutnávkách vín, plesech a divadelních představeních. Se svými klienty hrála golf, jezdila na hory i k moři. Její klienti nechtěli o penězích mluvit v nudné bankovní kanceláři. Oni raději investice svých milionů řešili na jachtě. A právě při plavbě na luxusní jachtě potkala svého budoucího manžela.

Ten příběh by mohl být námětem pro laciný romantický film. On, krásný, mladý a pohádkově bohatý podnikatel. Ona, krásná a inteligentní mladá dáma, která byla díky dokonalé tváři, postavě modelky a záplavě vlnitých plavých vlasů vždy středem pozornosti. Příběh jak z červené knihovny ale neměl v jejich životě místo.

Po krátké známosti se vzali, žili v pěkné vile na okraji Prahy a brzy po svatbě se jim narodil hošík. On se věnoval vydělávání peněz. Ona se věnovala synkovi, svému vzhledu a nejrůznějším společenským akcím, které k práci jejího manžela patřily. Jak roky ubíhaly, musela svoje priority uspořádat jinak. Největší péči začala věnovat sama sobě, protože neúprosný čas si dovolil i na jejím dokonalém těle zanechávat stopy. A s tím se rozhodla bojovat ze všech sil. Peněz a času na to naštěstí měla dost, takže i v pro ni nepochopitelném věku čtyřiceti osmi let vypadala skvěle. Terezie byla se svým vzhledem spokojená. Její manžel ale zřejmě spokojený nebyl.

O jeho milence se dozvěděla od ‚dobré‘ přítelkyně, která chtěla Terezii ‚jen pomoci‘. Ta pomoc způsobila to, že se Terezii zhroutil svět. To, že její manžel má už několik let milenkou a že o tom ví polovina Prahy, prostě nemínila snášet. Udělala doma strašnou scénu, jejímž výsledkem bylo to, že manžel podal žádost o rozvod. Koupil Terezii dvoupokojový byt na sídlišti a nechal jí auto. Tím považoval její nároky za vyřízené. Terezie se mohla soudit o majetek, ale měla svoji hrdost. Navíc, manžel velice štědře podporoval jejich syna, který studoval na Harvardu. A za to mu byla vděčná.

Navenek to vypadalo, že se vlastně nic nestalo a všichni jsou spokojení. Tereziin exmanžel si do jejich vily nastěhoval mladičkou milenkou, která začala bez problémů plnit roli jeho ozdoby na společenských akcích. Syn dál spokojeně studoval ve vzdálené cizině a zemětřesení, které u nich doma proběhlo, skoro nevnímal. Terezie najednou byla sama, bez peněz a zavřená v maličkém panelákovém bytě. Po letech musela opět začít pracovat v bance. Opět pražským boháčům spravovala milionové účty. Mohlo se zdát, že se prostě

vrátila na své místo, ale nebylo to tak. Ona už byla jiná. Roky, které prožila v milionářské společnosti, ji změnilly a všechno jí teď připadalo ubohé. Byt, dům, sousedé, banka i kolegové. Nad vším ohrnovala nos. Její okolí to rychle poznalo a uzavřelo se před ní. Terezie byla tedy sama a navíc vyčleněná ze společnosti.

Další ránou pro ni bylo to, že neměla dost peněz na zkrášlovací procedury, na které byla zvyklá a bez kterých její mladistvý vzhled rychle šedl. Místo návštěvy kadeřnického salonu, která ji stála několik tisíc, se musela spokojit s obyčejným sídlíštním kadeřnictvím, kde jí vlasy nabarvili za pár stovek. A stejné to bylo s kosmetikou, řasami, manikúrou i pedikúrou. V tom nepříjemném období hodně přibrala, ale na liposukci prostě neměla. A navíc, ke své velké nelibosti, zjistila, že špatně vidí. Brýle nosit nemínila a na operaci očí neměla peníze. Byla tedy poloslepou bankovní úřednicí, což při částkách, se kterými pracovala, představovalo podstatný problém.

Terezii nepříjemně zasáhlo to, že byla ze dne na den vyčleněná z hvězdné společnosti, které tak dlouho vévodila. Najednou ji nikdo nikam nezval, žádná z jejích dlouholetých přítelkyň jí nezavolala, že půjdou na víno. Terezie byla zvyklá minimálně dvakrát týdně trávit svůj čas na golfu, hrát tenis s manželkami generálů průmyslu, nebo popocházet se skleničkou neskutečně drahého šampaňského mezi skupinkami hostů nějaké VIP akce.

Také byla zvyklá na neustálý obdiv a lichotky ze strany mužů všech věkových kategorií. Jejich zájem vždycky považovala za samozřejmost, jejich lichotky a tajné nabídky lehce přecházela. A najednou jí nikdo nelichotil. Najednou se její ctitelé vypařili. A přitom jí ještě před nedávnem někteří z nich nadbíhali intenzivně a

vytrvale. Dokonce měla několik nabídek k sňatku. Nabídky tajných mileneckých poměrů ani nepočítala. A teď nebylo nic. Po rozvodu předpokládala, že její obdivovatelé využijí toho, že je volná, a budou soupeřit o její přízeň. Předpokládala, že se budou předhánět v tom, aby ji pozvali na večeři, do opery, na výlet. Tento předpoklad byl ale mylný. Neozval se vůbec nikdo. Žádný z nadějných nápadníků jí nezavolal, žádný před ní neklečel a nesliboval jí bohatý život po svém boku.

Terezie to nemohla pochopit. Dlouho sama sobě namlouvala, že ctitelé ještě vyčkávají, že ji nechtějí obtěžovat tak brzy po rozvodu. Čas ji ale přesvědčil o tom, jak chybný to byl úsudek. Až po dlouhé době pochopila, že už nikoho nezajímá, protože nepatří mezi VIP smetánku. Rozvodem se z ní stala obyčejná, nezajímavá a navíc postarší bankovní úřednice. Terezie zanevřela na celý svět. A zdálo se, že tento neradostný stav bude trvat navždy.

(2) VZESTUP

Nečekanou změnu této bezvýchodné situace přinesl poštovní holub, který v zobáčku držel miniaturní americkou vlajku a na hlavičce měl nasazený maličký kovbojský klobouček. Bez básnického vyjádření to byla tlustá poštovní obálka opatřená několika cizokrajnými razítky. Když si Terezie přečetla adresu odesílatele, nemohla věřit svým očím. Právě jí přišel dopis od advokátní kanceláře sídlící kdesi v Kalifornii. Nervózně dopis otevřela, zmobilizovala své znalosti angličtiny a s obrovským údivem dopis přečetla. Údiv se rychle změnil v euforickou radost. V dopise se psalo, že po svém nedávno zemřelém příbuzném Georgu Korinekovi zdědila neskutečnou částku dva miliony amerických dolarů.

Terezii se zamotala hlava, a aby zahнала nastupující mdloby, musela si rychle lehnout na gauč.

„Dva miliony dolarů! To je...“

Její hlava byla v takovém stavu, že odmítala částku se šesti nulami přepočítat na koruny. Ze složitého násobení jí vycházely různé výsledky, které se od sebe lišily i o několik řádů. Musela si vzít mobil a tento v tu chvíli vrcholně složitý výpočet spočítat na kalkulačce. Pak už jen zírala na výsledek. Kalkulačka ukazovala skoro čtyřicet pět milionů.

„Čtyřicet pět milionů!“ šeptala si, „to nemůže být pravda!“

Terezie stále ležela na gauči. Její prvotní radost teď zmrazily pochybnosti.

„Je to nějaký nesmysl! Patří ten dopis opravdu mně? Kdo byl George Korinek? Žádného takového příbuzného neznám. A navíc. Nevím o příbuzném, který by žil ve Spojených státech.“

Tíživé pochybnosti, které obratem vymazaly miliony z jejího účtu, ji přinutily k činnosti. Vyčerpaně vzala mobil a zavolala své matce.

„Kdo jiný než mamka by o tom tajemném příbuzném měl vědět.“

Matka vzala mobil okamžitě.

„Právě jsem ti chtěla volat. Dostala jsem nějaký divný dopis. Nevím, jestli ho nemám raději hned zahodit,“ hlásila matka do telefonu nervózně.

„Nic nezahazuj! Za chvíli k tobě přijedu!“

Terezie ožila.

„Mamka dostala ten dopis také! To by mohlo být nadějně. Přece by se nestaly dva takové omyly.“

Terezie se bleskově oblékla a během půl hodiny držela v ruce ten záhadný dopis ve dvojím vydání.

Dopisy byly stejné. Jeden byl adresován Terezii a druhý její matce. Text byl také úplně stejný.

„Mami, máme nějaké příbuzné v Americe?“

„Nemáme! Určitě ne!“ odpověděla matka rozhodně.

„Takže je to nesmysl. Ty dopisy nám nepatří,“ mumlala si Terezie trpce, „a tak slibně to vypadalo.“

„Žádný George Korinek nebo třeba Kořínek v příbuzenstvu nebyl?“ zkoušela to Terezie znovu.

„Ale ano! Kořínková se přece jmenovala moje babička za svobodna. A měla bratra, který po první válce odešel do Ameriky. Myslím, že se jmenoval Jiří. Korinek v příbuzenstvu ale určitě není.“

Tereziina černá nálada se začala opět přebarvovat do růžova.

„Mami. Oni si tam přeci mění jména. Naše ř tam nikdo nezná a snad ani nedokáže vyslovit. A je to už víc než sto let. Za tu dobu se z Kořínka stal Korinek. To je jasné.“

O Terezii se zase pokoušely mdloby.

„Tak to bude pravda! Asi jsme to fakt zdělily!“

„Je pravda, že babička o svém bratrovi vždycky mluvila moc pěkně. Měl pověst výjimečně bystrého člověka. Babička říkala, že ten do hnoje nepatřil, že patřil do velkého světa. A asi měla pravdu,“ přemýšlela matka nahlas a Terezie nechápala, jak se teď může zabývat nějakými vzpomínkami. Zdělila miliony a utápí se v minulosti.

Terezie to nevydržela a musela matku z toho zbytečného vzpomínání vytrhnout: „Mami! Zdělily jsme miliony korun!“

„Ano, ano,“ mumlala matka roztržitě, pak se zamyslela a ostrým hlasem pronesla, „jen aby to nebyl nějaký podvod! Nebo abychom pak nemusely ještě něco platit!“

„Nesýčkuj hned, mami. Všechno to prověřím. A když dostanu skoro padesát milionů, tak z toho nějakou tu daň klidně zaplatím. Hlavně o tom nikomu neříkej.“

Terezie vzala oba dopisy a odchvátala domů. Na další dva dny si vzala dovolenou a rozjela ověřovací akci. Nechala si dopisy přeložit, poslala je k posouzení svému známému právníkovi a nakonec absolvovala krkolomný telefonát s pracovníkem kalifornské advokátní kanceláře.

„Ten si musel myslet, že telefonuje s nějakým zaostalým kočovníkem, který má jurtu postavenou uprostřed asijských plání a před jurtou má zaparkovaného jaka,“ zhodnotila kriticky úroveň své angličtiny, smysluplnost svých dotazů a hlavně svoji schopnost pochopit odpovědi.

Výsledek byl ale jednoznačný a skvělý. Ona i její matka skutečně zdědily neuvěřitelných čtyřicet pět milionů korun. A ty miliony jim doslova spadly do klína.

Celou noc pak strávila tím, že na internetu hledala informace o Georgu Korinekovi a jeho rodině.

„Musím přece vědět, odkud ty miliony pocházejí. Jirka je mohl získat nelegálně. Třeba to jsou mafiánské peníze. Pak by se mi mohlo stát, že se tady objeví pár nepříjemných a nebezpečně vypadajících chlápků a budou si na ně dělat nárok.“

Moc informací o jejich tajemném sponzorovi ale nenašla. První zmínka o rodině Korinekových byla z roku 1946, kdy se John Korinek stal spolumajitelem malého filmového studia. Další informace byla až z roku 2002, kdy další z rodiny Korinekových dokázal využít pádu energetického gigantu Enron a koupil elektrárnu. A právě energetika zřejmě byla zdrojem jejich obrovských příjmů. Rodina nikdy nebyla nijak rozvětvená. Poslední zpráva, kterou našla, oznamovala letecké neštěstí, při kterém zahynul syn Georga Korineka s celou rodinou. A pak z tohoto světa zřejmě odešel i poslední žijící člen rodiny Korinekových George.

Při čtení posledních řádků vstoupily Terezii do očí slzy.

„Nejsou to mafiánské peníze, ale šťastné také ne,“ říkala si posmutněle.